Contents

Бански суходол 2018

Връщах се от морето, когато видях поста на Мони (Симеон Ненков) във ФБ за идеята му да се качи на Бански суходол. Веднага ме грабна, знаех че няма да има експедиция тази година или поне класическа- голяма. Писах му, че искам да се присъединя и така се впуснах в това приключение.

При първия разговор идеята беше двамата да се качим (евентуално ако някой ни се върже на акъла да дойда с нас още по-добре). Обсъдих идеята с Коста (Константин Стоичков, Хеликтит) и той много се зарадва на ентусиазма ни! Поговорихме какво и как да направим и ето, че започна подготовката на нашата малка и скромна експедиция. Оказа се, че и на Милен (Милен Кръстев,Хеликтит) му допадна идеята и хоп вече сме трима! Добре,но има доста неща да се свършат преди да тръгнем. Поне датите бяхме определили още от началото 26-29 Юли. Трябваше да се довърши отчета от миналогодишата експедиция, да се изпрати на ръководството на парка заедно с писмо

за искане да ни позволят да бивакуваме в него. Поради краткия срок и ангажименти миналогодишният ръководител нямаше да може да завърши отчета. За това с Коста взехме нещата в свои ръце. Тук неговата помощ се оказа безценна! Свързах се с Митака

(Димитър Генов, Българско пещерно дружество) с молба да помогне на Коста, защото беше ходил миналата година на експедицията. Звъннах му и обясних, че едва ли ще се

сети, но сме се виждали веднъж и ….да моля го за услуга. Той веднага се съгласи.

След няколко дни имах среща с Милен и Коста в клубното на Хеликтит за да говорим за експедицията. Разбрах, че Митака вече е бил там и е помогнал много за отчета. Супер признателна съм му за това! Оказа се, че щом е експедиция е редно да има ръководител…ха и таз добра – къде ще го търсим сега? Коста предложи да има двама ръководителя от двата клуба, които традиционно провеждат експедицията – Академик и Хеликтит. И ето ни мен и Милен – ръководителите хаха. Разбира се нямахме и идея какво трябва да правим, но аз имах жокер! Звъннах на Павката (Павел Бакалов, Академик) за помощ от приятел. Разказах му какви планове имаме и го питах какво мисли. И той прие новината така както Коста (олекна ми, имаше едно гласче в мен, което си мислеше че може да се опита да ме откаже да ходя). Поговорихме си и вече имах някакъв аматьорски план в главата, ура!

С Милен прегледахме и редактирахме отчета, който Коста и Митака бяха написали, а също и писмото до парка. Свързах се с Анри за да ми даде печата на нашия клуб. Анри, благодаря ти за бързата реакция! Докато отивах към въпросния печат по пътя се видях с Милен за да удари този на Хеликтит, разбира се вече бях поляла отчета с малко чай, но решихме, че и така може да го изпратим…. На следващия ден изпратих оргиналното писмо (с печата…..и чая) до ръководството на парка, придружено със симпатичен мейл,в който се извинявах за едногодишното забавяне на отчета от миналата година и още повече се извинявам за това, че пиша три дни преди да тръгнем за позволение да се състои експедицията. Явно и на парка им бяхме симпатични или просто знаеха, че така и така ще отидем – реагираха светкавично и още на следващата сутрин имахме разрешение. И с това документалната епопея завърши. Разбира се имахме и други задачки. За Девятката (така и неразбрах защо Девятката при положение, че е пещерна система 9-11 пък и ние влизаме приз 11-ката, но както и да е) ни трябва ПВЦ гащеризон. Доообре, но ние нямаме….. Пуснах запитване във ФБ (поне за това и за организация върши работа) почти веднага се отзоваха Цвети (Цветелина Валерианова, Хеликтит и БПД) и Янев (Александър Янев, Академик) – хора благодаря ви! Имахме ПВЦ-та, в последствие се оказа, че Милен ще вземе от Яни (Яни Макулев, Хеликтит) , та се обадих на

Юлия (жената на Янев), от която трябваше да взема ПВЦ-то за Милен да й кажа, че за момента няма да ни трябва. Междувременно Митака отново спаси положението като отиде до Коста в Хеликтит за да му даде снимки от миналата експедиция, които прикачих в отчета. Звъннах му на следващия ден да му благодаря и го поканих да дойде някой път на пещера, а той се замисли и ме пита дали може да се включи в това ходене. Иска ли
питане – разбира се, че може! Юху вече сме 4! Обясних му плана, той каза, че е
съгласен и че си има всичко, сериозно момче!

В телефонен разговор с Коста разбрах, че и Кайо (Николай Коцев, Хеликтит) иска да дойде с нас. Познавах го, но не бях ходила с него на пещера. Ако трябва да бъда точна опитахме се да ходим с него и Вени (Вени Йорданова, Хеликтит) на “Голямата темнота”, но закъсахме в снега с колата и се забавлявахме бутайки я, но това е предмет на друг разказ. Коста ме убеди, че Кайо е подготен…пък и аз си спомних, че и моето първо влизане в 9-ката беше малко след курса за пещерняк…така че вече сме 5-ма, супер! Обаче Кайо няма ПВЦ. Помолих да му намерят, защото ми беше неудобно да звънна на Юлия след като предния ден съм й казала, че няма да ни трябва това на Янев. Коста се зае със задачата.

И ето ни 5-ма човека запалени от една идея, силно подкрепяни от някои и силно неподкрепяни от други. Но ние отивахме. Вечерта преди да заминем аз разбира се не си бях оправила багажа още (навик, който някой ден ще ми изиграе много лоша шега, но за сега се разминавам) отидох на клубна среща на Хеликтит. Там се видяхме, поговорихме , Коста ламинира светлоотразителни триъгълници и карти на пещерата (да пак благодаря) и разбрах, че Кайо все още няма ПВЦ. И сега какво?! Обадих се на Юлия, тя разбира се каза, че няма проблем да отидем да го вземем (Юлия предполагам, че няма да прочетеш това, но ти благодаря за съдействието). Кайо отиде да си взима ПВЦ-то, а ние останахме в клуба. Правех планове как ще се прибирам да си стягам багажа и да лягам рано, защото започваха да ми изплуват спомени колко много се ходи до базовия лагер…Но плановете са за да се променят. Както се казва получих предложение, на което не мога да откажа и си обещах поне да не закъснявам много, да се отбия от пътя си за малко. Доста истории започват с това “излизам само за едно” . Полята експедиция – успешна експедиция …или за изпит беше това….? . И такаааа ето, че е 26 – денят! Имаме уговорка с Кайо да мине да ме вземе в 07:00ч. Аз разбира се не съм готова с багажа и трескаво набутвам каквото видя я в раница, я в прониквачка. Часът е 07:05 къде е Кайо?! Звъня му и той казва, че е пред нас и ме чака…..ясно убеждавам го, че ей сега слизам (опитвайки се да си намеря чорапите, обувките и разни такива неща). Долу съм в 07:15 във вид на човек грабнал някакви неща и побягнал (висят ми от ръцете каски, щеки и т.н.). Кайо разбира се е кавалер и нищо не каза за закъснението ми (Кайо много ти благодаря за цялото ти отношение по време на експедицията и попринцип!). Тръгнахме към Мони и се усетих, че съм си забравила шалтето в нас (Браво,Дилянке….добре че главата ти е на място поне). Кайо ме спасява като казва, че има две. Спираме пред Мони с 15 минути закъснение, той е надъхан и ни чака на мястото на срещата…..носейки баница! След “само по едно” от снощи баницата дойде добре!

Тук е мястото да благодаря на майката на Мони (предполагам, че тя е правила тази вкусотия). Мони веднага ме разконспирира, че съм излизала и ме хвана на майтап. Доста се посмяхме. Тръгнахме към Милен. Спряхме на срещата все така закъснявайки с 15 минути, малко го почакахме и той дойде. Зарадва се не по-малко от мен на баницата (може би и той е полял експедицията предварително). Потеглихме и към Митака най-накрая. Той разбира се беше на мястото на срещата и ни чакаше. Малко се позачудих, защото единствения път, в който го бях

виждала беше с дълга коса, а сега не е, но това няма значение – Митака си е и го взимаме с нас! Разбира се първоначално се изненада от еуфорията в колата, но после го обзе и него. Спряхме да заредим колата, да вземем
кафе и да си направим първото селфи.....тогава осъзнах колко по-ниска съм от останалите – "Ъ...хора аз не се виждам, дайте малко надолу телефона". Както и да е, заредихме и потеглихме посока Банско. Слушахме Металика и се бъзикахме....какво повече може да иска човек?! Да яде крем карамел на "Монца"-та, как какво?! Не ми трябваше много време да ги убедя, че си струва да спрем. Хапнахме по един десерт, пихме по още едно кафе, аз вече влизах в час и започнахме да говорим сериозни неща –
какво ще се яде горе.
Разбрахме се да пазаруваме от Лидл в Банско (да според мен има, но може би виждам в бъдещето). Стигнахме до Банско и установихме, че такъв магазин там няма. Най-близкия е в Разлог. Решихме да си напазаруваме от един супермаркет. За моя огромна изненада всички имахме доста сходна представа какво искаме да купим:
плодове, зеленчуци, хляб и шоколад. Готови сме с общия пазар и всеки с личния си и се натоварихме на колата и потеглихме към месността "Пещерите". Паркирахме на избраното място и започна едно оправяне на багажи, но преди всичко довършване на вкусната баница . След като станахме готови си сложихме раниците и се снимахме, разбира се започнаха шегите, че вече може да си ходим следкато имаме снимка. Тръгнахме нагоре в 13:05ч. Не мога да разбера какво толкова сложих в тази раница?! Тежеше между 25-30кг и едвам я вдигах, през цялото време се шегувах, че правя олимпийски опити за всигане на тежести като опитвах да я слагам. Околните ме гледаха с известно съжаление как от клекнало положение едвам се изправям с целия катун на гърба ми. Разбира се предложиха ми да ми помогнат, но не всеки си носи простотията сам! След около 10 – 15 минути вече бях готова за почивка... само че такава не беше планирана още. Направихме я при голямото дърво.
Движехме се на две групи: пъвата бяха Милен и Кайо (поставяха рекорд за бързо качване), а втората бяхме аз, Монката и Митака (момчета благодаря ви, че забавихте крачка за мен). Никак не ми се тръгваше, но трябваше. Прогнозата не беше добра-чакаше ни гръмотевична буря и ми се щеше да съм в палатката самоубеждавайки се, че
скалите по високото представляват по-голям интерес от нас и нашите железа. И така бавно, но славно поехме нагоре. По пътя с Мони крояхме следващи пещерни планове. Стигнахме до втората почивка: поляната с ягодите. На един камък ни чакаше пакет солети с мила бележка (подозирам, че Милен я беше написал), тази изненада ни накара да се усмихнем и ми стана едно такова хубаво. След 2 минути Митака се появи с пълна шепа диви ягоди мммммм. Починахме 5-10 мин и тръгнахме нагоре, вече знаехме, че сме минали половината път.....и ни обградиха едни тъмни облаци. Настъпи тишина в групата и се заслушахме дали ще загърми.
Започнах разговор, в който нямаше да отстъпя. Не се наложи да настоявам много – обясних, че е по-безопасно да променим мястото на бивакуване от входа на 11-ката и да спим в базовия лагер, все пак е по-ниско. Да знам, че няма да имаме вода близо, но по-добре жадни отколкото с тен от мълния. На този аргумент нямаше какво да се каже и предложението беше прието. По пътя ни заваля и гръмна няколко пъти и в моята глава вече се завъртя идеята да слезем и да се качим отново утре (имахме 1 ден аванс в програмата). Продължихме да ходим, чух се с Виктор, който имаше задачата да следи прогнозата. Каза ми ,че е 50% за гръмотевици....чудно или ще гърми или няма да гърми (Вики, благодаря за съдействието). Продължихме тихо и бавно нагоре. Като стигнахме в базовия лагер Милен и Кайо вече бяха опънали палатката и ни

изненадаха непритно с изненадата, че тя била еднослойна – взета е назаем и не се знаело това. Добре че в лагера има разни платнища, та ползвахме едно като втори слой. Опънахме набързо и другите две палатки (на Мони и Митака). Влезнахме в палатката (с Мони бяхме в една палатка) мокри и поизмръзнали. Разбира се веднага се снимахме какви сме кокошки и се посмяхме на късмета с времето. След около 30-40 мин спря да вали и излезнахе да оправим лагера за ползване. Събрахме дърва, опънахме покривало над масата, описахме какво има в землянката и си събрахме сняг за вода (за наша радост имаше сняг до лагера). Много приятно се изненадах за втори път като видях как всички искат да свършат някаква работа, а не да се скатават. Качих се до обхвата да пусна информация, че сме в базовия лагер. След това запалихме огън, нарязахме салата и си препекохме филийки хляб ….ех , че идилия – звезди , огън , препечени филийки ….чесън! О да някой се сети, че си бяхме купили чесън! Оказа се,че всички обичаме чесън и лагерът беше защитен от вампири сигурно за две експедиции напред! След като хапнахме обсъдихме плана за следващия ден си легнахме.Както бях сигурна, че ще станем много по-рано от алармата се намръщих когато звънна в 06:00 спрях я и предложих на Мони да си поспим още малко – той прие. Явно и двамата ни досрамя от мързела ни и станахме след 10 минути. Бързо си събрахме нещата за влизането, закусихме и потеглихме на горе в 07:15. По пътя имаше много сняг, красиви форми в него и разбира се много снимки. “Абе Мони, тая 9-ка не беше ли по-близо?!” започвах с пазарлъка. Посмяхме се, че трябва да си намерим друго хоби, което не е свързано с много ходене и тежки раници. След около час бяме на входа и даааа там има обхват- ФБ, чатове , разговори и олеле беше минал поне час откакто сме горе. Започнахме да се оправяме. Мони влезе да погледне какво е положението на входа, а аз през това време имах занимание по труд и техника т.е. рязах
светлоотразителни триъгълници. Върна се и каза, че всичко е в сняг , но така е по-добре, защото реално няма прагове, а наклонен снежен склон само и така ще влезем по-лесно. Добре, започнах и аз да се оправям. Готови сме значи е време за снимка! Снимахме се и влезнахме. Пързулнахме се по снежния склон като се бъзикахме, че ще е хубаво да спрем преди големия отвес. Спряхме разбира се. Мони го екипира и се спуснахме. Влезнахме в ледената зала ….здравей , красавице, липсваше ни! 9-ката такава каквато я помнех – много студена и много красива! За съжаление езерцето долу беше замръзнало. Ще трябва да се спуснем още преди да пием, нямах вода от предната вечер. Влизането беше леко и приятно, даже Мони каза, че му е най-лекото влизане (това му беше 6-тото). Движехме се бързо и се смеехме по пътя, бяхме само с една торба, която не носех аз. Надолу се изумихме колко много вода имаше….е поне вече не бяхме жадни . Стигнахме подземния лагер след около 2 часа. Хапнахме шоколад, свалихме седалките и тръгнахме към новите части. Намерихме ги от първия път , бяха интересни – първо две прагчета, на които имаше въже и после тесни меандри. За съжаление при проучването им стигнахме до участък с много вода, за който си трябваше хидрокостюм. Трябваше да признаем, че няма как да продължим и се върнахме по пътя като слагахме триъгълници на възлови места. Решихме да се разходим до големите галерии. Доста са внушителни! След това се върнахме в подземния лагер и на мен пак ми се причуха другите, а Мони ме избъзика, че вече халюцинирам… , но грешеше. Срещнахме се с втората група в лагера. Беше добра
среща! Появяваха се един след друг с усмивка, а аз ги посрещах с парче шоколад. Поговорихме си и решихме да тръгваме, защото вече ни беше студено. Взех една бутилка да налея вода в нея и БАМ! Честита нова година! Нещо изгърмя до мен и светна! Разбира се за части от секундата бутилката летеше във въздуха, а аз се телепортирах на другия край на

тересата, на която е лагера. Оказа се, че кабела за комуникация също се радва да ни види! Предположих, че навън гърми и някоя мълния го е ударила, другите се съгласиха (назнам дали съм права, но това нямаше значение). Посмяхме се на ситуацията и тръгнахме. Изненада! На дънните каскади, където обикновено има течаща вода сега има водопади! Не преувеличавам, явно на вън вали здраво! И сега какво?! Ние ще минем добре ама другите? Ами ако водата се вдигне още и те не могат да минат? Колкото и да не ми се искаше да развалям настроението споделих тези ми притеснения с Мони, но той ме убеди, че няма как водата да ги затапи и продължихме. Катерихме се по въжето срещу изсипващия се върху нас леден водопад, ех че освежаващо! Всъщност беше смешно, провикнах се, че съм на пещеренканьонинг и майтапа отново тръгна. На горе исках да взема протиквачката да я понося, да тренирам за Турция пък ми беше и неудобно само Мони да я носи. Какво имаше в това чудо?! Беше ми тежко да катеря на горе и бавно, но славно пълзях по въжето. Ето че дойде моментът – онзи момент , в който с 9-ката сливате вибрации. Вече отношнението между мен, прониквачката и 9-ката стана лично! С ругаене, пъшкане и охкане бутах, влачих и хвърлях прониквачката около мен през тесняците и отвесите. Отказвах помощ. Всъщност ми харесва тази борба, в която всеки тесняк е предизвикателство и след като го минеш изпитваш едно удоволствие от малката победа. Нагоре вече сериозно обмисляхме какво може да е новото ни хоби, защото това очевидно не е приятно! Стигнахме до голямата блокажна зала и реших, че вече нямам желание и сили да водя битки с тесняците и прониквачката и я отстъпих на Мони. Той я взе веднага. Определено засилих темпото нагоре, а неговото не се промени – все едно не я беше взел. Спряхме при паралелния отвес да налеем вода. На тази почивка 9-ката вече си казваше думата и на мен ми стана студено, започнах да пляскам с ръце с идеята,че пръстите ще ми трябват нагоре. Мони се жертва да налива вода, а аз подавах ръкавици и бутилки. След като напълнихме всичко тръгнахме. Набързо стигнахме ледената зала и пуснах Мони пред мен, защото е по-бърз и да не мръзне докато ме чака.
Той се движеше нагоре, а аз пеех и плясках (идеята беше, че това ще му е мотивацията по-бързо да се качи и да избяга от таланта ми). Явно добре съм се представила, защото след миг викна “свободно” и аз се насочих към въжето. Нещо не беше както трябва....питах го дали въжето, по което слезнахме е червено и той отвърна, че е зелено. Да де ама аз невиждах зелено въже...само червено,което след 3-4 метра се внедряваше в един дебел лед, който нямаше да успея да разчупя. Извиках това нагоре и настъпи кратка пауза. След няколко секунди Мони се засмя и каза, че въжето се е заплело в прониквачката и го е вдигнал до горе. Помолих го да ми го върне като обещах повече да не пея. Разбира се той се опита да ме излъже, че съвсем случайно е станало това – да бе да! Хвърли въжето , но то падна на 6-7 метра от мен и за да го достигна трябваше да се изкача по стръмен леден склон по гумени ботуши и ПВЦ. Казах си, че ако тук се пребия ще е супер нелепо. Явно почивката свързана с изчезналото въже ми се отрази добре и се изтрелях нагоре. Ура, стига с тея въжета давай да си ходим! Да ама не .... приятното пързулване на влизане се оказа доста трудно катерене на горе. Не видях как Мони го е минал, но моето преминаване беше достойно за роля на Чаплин! Навън е топло и сухо....няма какво повече да искаш. Само тази лека мъгла ме дразни ама идеално щастие няма. ..... “Как така няма мъгла?! Не я ли виждаш?” Оказва се, че при разглеждането на всяка голяма зала, комин и т.н. светейки с 900 лумена и дишайки към лъча явно съм си осветила очите (или поне така си го обясних). Както и да е. Навън отново открихме онова така търсено нещо на суходола – обхвата. Последваха разговори, първо снимки разбира се и в един момент те обгръща познатият студ – време е да си слизаме.

Обличаме кой каквото има (аз се бях наквасила добре под водопадите и ми беше едно такова свежо ….) и тръгваме надолу. Откриват се красиви гледки към Кончето и надолу към лагера. Е , леко мъгливи за мен , но какво да се прави.Стигаме в лагера към 21ч, няма да крия, че искахме само да се мушнем в чувалите и да се стоплим. Но в нас спечели екипният дух – решихме да приготвим някаква храна на втората група, защото знаехме, че и те ще са изморени и измръзнали. Опитахме се да запалим огън – неуспешно. Всичко около нас беше подгизнало. Приехме, че ще сме без огън. Извадих котлончето от палатката и започна "готвенето" – сварени яйца. Хапнахме и оставихме храната в палатката на Митака и Милен.
Повъртяхме се безцело в лагера, мятахме погледи нагоре по пътя, от който би трябвало да се видят челниците на останалите….негласно се бяхме разбрали да ги изчакаме да си дойдат. Обаче студът си каза думата – решихме, че може да ги чакаме в чувалите.Колко малко му трябва на човек да е щастлив – един топъл чувал. Очувалихме се към 23ч, лежахме и се ослушвахме. Към полунощ се чуха доволни и изморени гласове да нахлуват в лагера. Само се провикнах, че имат храна в палатката и станах по-доволна и от тях – вече можех да заспя.
Сутринта на 28-ми се събудихме към 7ч , но навън продължаваше да е ужсано т.е. мокро и студено и останахме в палатката гледахме снимки и след час Мони вече не издържа и реши, че само ще погледне навън. О , чудо! Има слънце! За минута се оправихме и се изтреляхме към скалите, където са обхватът и първите лъчи. 2-3 минути блаженно спокойствие и тишина, след което "абе много жега тука бе!". Втората група стана около 9ч и май не се зарадва много като им казах,че прогнозата се разваля към 11ч и ако неискат да ни вали и трещи горе да хапват, багажчето и към колата. Получих отговор, който беше уж въпрос "Ама днес ли ще си ходим?!". След два часа бяхме закусили, събрали цирка, затворили лагера за догодина и наредени за снимка. Потеглихме по дългия път надолу. Няма ядове надолу е по-добре….да бе да – пак тежи това, а уж трябваше да е по-леко! Олимпийските опити по вдигате на тежести се завърнаха както и опитите за рекорд на Милен и Кайо.
Пристигнах при колата час след златните ни медалисти. Те бяха доволни за времето, за което са слезнали, а аз за дивите ягоди, които изядох и шегите с Митака надолу. Натоварихме катуна и тръгнахме към парковата охрана. Много любезен господин както и всички от парка, с които си имах работа при оправянето на документацията. След като подписахме протокол, че не сме запалили Пирин (ние даже и печката не успяхме…) си тръгнахме към София доволни и изморени.
Изводи:
1. Искаш експедиция – на ти експедиция, т.е. внимавай какво си пожелаваш.
2. Оправяй си багажа предния ден – Кайо няма винаги да е там с едно екстра
шалте за теб.
3. Като мъжете ти предлагат да вземат част от багажа не се прави на интересна
ами го дай- срамът отминава по-бързо от подутите рамене.
4. НАКОЛЕНКИ! Освен ако неискаш да парадираш със синките си по
софийските улици седмица след това и не, не си паднала с колелото никъде.
5. Кабелът е дълъг и ток дебне от всякъде.6. Следващия път, когато срещнеш мотористи в гората по-силно ги питай дали
ще ти свалят багажа до долу и гледай тъжно или срамежливо – зависи колко
ти е кално лицето.
7. И главният: важно е с какви хора отиваш и кои хора те чакат. Страхотна екип
с мен и прекрасни хора, които чакаха да ме чуят по телефона или да си

попишем.

Огромни благодарности на всички!

Ако не сме си намерили по-нормално хоби (пр: проникване в мол-а или нещо такова) догодина пак сме горе!

И както казах в типично женски стил разказа е разтеглен не съм сложила снимки ако искате да видите ейто :